

कथं तर्हि दशरथपुत्रत्वं तत्राह विभोर्मर्त्यावतारस्तु रक्षसोरावणस्य वधाय तस्य मनुष्यादन्यतोऽवध्यत्वात् न केवलमेतावत्किंतु इह संसारे स्त्रीसंगादिकृतं दुःखं दुर्वारमिति मर्त्यानां शिक्षणं च शिक्षार्थमपीत्यर्थः अन्यथा स्वेच्छरूपेण ममाणस्य जगदात्मनः सीताविरहकृतानि व्यसनानि इति कुतः स्युः ॥ ५ ॥ विषयासक्त्यभावेन व्यसनानर्हत्वं मुपपादयति न वै स भगवान्त्रिलोक्यां कापि सक्तः यत आत्मवतां धीराणामात्मा सुहृत्तमश्च अतो न स्त्रीकृतं मोहं प्राप्नुयात् लक्ष्मणं चेति देवदूतेन श्रीरामं मंत्रयता विज्ञापितमत्रागतस्त्वया वध्य इति तदैव द्वारि स्थितं लक्ष्मणं दुर्वाससमागतं विज्ञापयितुं प्रविष्टं हंतुमुद्यतो वसिष्ठवाक्यात्तत्याज तच्च न युज्येत इत्यर्थः ॥ ६ ॥ अतः श्रीराम एव सर्वैः सेव्य इति वक्तुं न तस्य तोषहेतुः सत्कुलजन्मादि किंतु भक्तिरेवेत्याह न जन्मे

मर्त्यावतारस्त्विह मर्त्यशिक्षणं रक्षोवधायैव न केवलं विभोः ॥ कुतोऽन्यथा सूरमतः स्व आत्मनः सीताकृतानि व्यसनानीश्वरस्य ॥ ५ ॥ न वै स आत्मात्मवतां सुहृत्तमः सक्तस्त्रिलोक्यां भगवान्वासुदेवः ॥ न स्त्रीकृतं कश्मलमश्रुवीत न लक्ष्मणं चापि विहातुमर्हति ॥ ६ ॥ न जन्मनूतं महतो न सौभगं न वाक् न बुद्धिर्नाकृतिस्तोषहेतुः ॥ तैर्यद्विस्तृष्टानपि नो वनौकसश्चकार सख्ये वत लक्ष्मणाग्रजः ॥ ७ ॥ सुरोऽसुरो वाऽप्यथ वानरो नरः सर्वात्मना यः सुकृतज्ञमुत्तमम् ॥ भजेतरामं मनुजाकृतिं हरिं यत्तत्तराननयत्को सलान्दिवमिति ॥ ८ ॥ भारतेऽपि वर्षे भगवान्नरनारायणारख्य आकल्यांतमुपचितधर्मज्ञानवैराग्यैश्वर्योपशमोपरमात्मोपलंभनमनुग्रहायात्मवतामनुकंपयात्तपोऽव्यक्तगतिश्चरति ॥ ९ ॥ तं भगवान्नारदो वर्णाश्रमवतीभिर्भारतीभिः प्रजाभिर्भगवत्प्रोक्ताभ्यां सांख्ययोगाभ्यां भगवदनुभावोपवर्णनं सावर्णे रूपदेक्ष्यमाणः परमभक्तिभावेनोपसरति इदं चाभिगृणाति ॥ १० ॥

ति महतः पुरुषाज्जन्म महतः श्रीरामस्येति वा सौभगं सौंदर्यमाकृतिर्जातिः यद्यस्मात्तैर्जन्मादिभिर्विस्तृष्टान् व्यक्तानपि नो वनचरान् वत अहो लक्ष्मणस्याग्रजोऽपि सखित्वेकृतवान् ॥ ७ ॥ तस्मात्सुरो वा अन्यो वा यः कोऽपि श्रीराममेव सर्वप्रकारेण भजेत् सुकृतज्ञमल्पीयस्यपि भजने बहुमानिनम् उत्तरान्को सलान् अयोध्यावासिनः ॥ ८ ॥ उपचितैर्धर्मादिभिरात्मोपलभ्यते येन तत्तत्पश्चरति तत्र उपशमः इन्द्रियाणां संयमः उपरमो निरहंकारता आत्मवतामनुग्रहाय न स्वार्थम् ईश्वरत्वात् ॥ ९ ॥ भगवदनुभाव उपवर्ण्यते येन पंचरात्रेण तत्सावर्णेः मनोः उपसरति सेवते ॥ १० ॥